

РЕШЕНИЕ

№ 3472

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2192** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: общ. Столична, обл. С., [населено място], [улица], с управител П. Г. Х. – М., ЕГН: [ЕГН] чрез адвокат А. С. П., с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № 241 от 20.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 17449/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-210044/15.11.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/.

В касационната жалба са изложени съображения, че обжалваното решение е постановено в разрез с материалния и процесуалния закон и в пълно несъответствие с фактическата обстановка. Твърди се, че е безспорен фактът, че нарушението е извършено от представляващия юридическото лице, но административнонаказващият орган /АНО/ неправилно е определил санкцията в размер на 2500 лева вместо минималната предвидена в закона, а именно 1500 лева, като не е обосновал поради каква причина е определил по-високата санкция. В тази връзка се навеждат доводи,

че необосноваването от страна на АНО за определянето на размера на санкцията е основание за отмяна на процесното НП поради издаването му в противоречие със закона. Сочи се, че правилно районният съд е приел, че нарушението не съставлява маловажен случай, но в конкретния случай са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, които не са отчетени от въззивната инстанция и неоснователно не е възприето и уважено оплакването за явна несправедливост на определеното от АНО наказание. Иска се отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на ново, с което да бъде изменено процесното наказателно постановление в частта на наложената имуществена санкция, като същата се намали до определения от закона минимум. Алтернативно – иска се отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на ново, с което да бъде отменено процесното наказателно постановление. Претендират се разноските направени по делото и за двете инстанции, за които се представя списък.

Ответникът дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва касационната жалба като недоказана, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, XXIII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по така наведеното касационно основание – наложеното наказание е явно несправедливо.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред, като не са допуснати съществени процесуални нарушения. Прието е още, че е налице редовна процедура по връчването на АУАН и на НП на жалбоподателя. Въззивният съд е констатирал, че въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства се установява по несъмнен начин, че касаторът е извършил нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, а по аргумент от разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 от КТ е налице императивна законова забрана за квалифициране на случая като маловажен. По отношение на наложеното наказание – имуществена санкция в размер на 2500 лева, районният съд е посочил, че санкцията е определена в законосъобразен размер, който е съобразен с обществената опасност на конкретния случай.

Настоящата инстанция намира, че решението на районния съд в частта, в която наложеното наказание е прието за законосъобразно определено по размер, се явява неправилно. В процесния случай наложеното наказание на касатора е имуществена санкция в размер на 2500 лева, като същото е наложено на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, съгласно който работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. АНО е определил наказанието имуществена

санкция в размер на 2500 лева, т.е. под средната и над минималната граница. Решаващият районен съд обаче неправилно приема за законосъобразен размера на наказанието „имуществена санкция“, подчертавайки, че същият е съобразен с обществената опасност на случая. Тази преценка на съда, а и на АНО е неправилна, тъй като не е обоснована по надлежен начин.

При индивидуализирането на едно наказание, в частност на наложената имуществена санкция, за което законът предвижда граници, АНО има задължението да мотивира своето решение, когато определя размер над минимално установения за този вид наказание, като тази му мотивировка следва да обхваща тежестта на нарушението, побудите за неговото извършване, наличието на смекчаващи и/или отегчаващи вината обстоятелства, имотното състояние на нарушителя. Съвкупният анализ на тези данни следва да дава и обосновката на наложеното конкретно административно наказание. От своя страна, съдът е този орган, който има процесуалното задължение да проверява правилността на тази преценка на АНО, като съответно, ако установи неправилност на същата, може да измени наказателното постановление в частта на наложената санкция.

В конкретния случай в наказателното постановление, с което се определя имуществена санкция в размер на 2500 лева, АНО не обосновава този своя извод по никакъв начин. Ето защо този конкретен размер на наложеното наказание се явява преди всичко необоснован, а и данните по делото сочат на несъразмерност на същото с извършеното от касатора.

Въззивният съд е длъжен да извърши пълна проверка за законосъобразността на наказателното постановление, включително и в частта на наложеното наказание, а в конкретния случай такава е извършена формално и без да е съобразен доказателственият материал по делото, а именно че липсват данни, които да оправдават налагането на по- висок от минималния размер на имуществената санкция по отношение на конкретния субект на нарушението и конкретното деяние. При липсата на мотивировка и доказателства за това, налагането на такова наказание несъмнено се явява неоправдано и явно несправедливо. Дейността на съда, а и на АНО по определяне на вида и размера на наказанието е дейност по правоприлагане при съблюдаване на законоустановени критерии и принципи. Всяко наказание следва да е съответно на установеното нарушение при отчитане на степента на обществена опасност на дееца и деянието. В конкретния случай АНО не представя и доказателства, които биха могли да мотивират именно налагане на по- висок от минималния размер на санкцията, определена от закона за това нарушение.

Предвид изложеното касационната инстанция намира, че за целите на наказанието неправилно АНО определя наказанието „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева, като също неправилно районният съд потвърждава в тази част наказателното постановление.

При това положение атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен в частта, с която се потвърждава НП в частта на наложената имуществена санкция в размер на 2500 лева, поради което следва същият да се отмени, като се постанови решение, с което се измени процесното наказателното постановление, като наложеното наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева се намали до определения от закона минимум, а именно 1500 лева.

При този изход на делото основателна се явява претенцията на касатора за присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. Основателно обаче се явява и

направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като такова е релевирано както в съдебно заседание пред въззивната инстанция, така и в съдебно заседание пред настоящата инстанция. Като се има предвид фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения претендираното от касатора адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено от 500 лева за всяка инстанция /или общо 1000 лева/ на 405 лева за всяка инстанция /или общо 810 лева/. Тъй като в процесния случай наказателното постановление е изменено в частта на наложеното наказание, в полза на касатора следва да бъдат присъдени 60% от направените разходи – пропорционално на намалението на имуществената санкция, а именно – 486 лева общо.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 241 от 20.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 17449/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-210044/15.11.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: общ. Столична, обл. С., [населено място], [улица] наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание „имуществена санкция“ на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА дирекция „Инспекция по труда“ – С. област да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: общ. Столична, обл. С., [населено място], [улица] сумата от 486 /четирисотин осемдесет и шест/ лева, направени разноски за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.